

Una altra tornada del president exiliat

written by Llorenç Prats | 27 d'octubre de 2024

Les victòries col·lectives són el millor patrimoni nacional. Reforcen la societat, enlairen els somnis i enfonsen les frustracions. Per això, quan els catalans adquirim més consciència sobre la nostra situació actual, més ens adonem de la importància i el valor del primer d'octubre de 2017, el referèndum d'autodeterminació de Catalunya.

El globalisme ens fa perdre, l'agressivitat espanyola també i la passivitat dels nostres polítics encara més. Però, així i tot, romanem intactes pel que fa a les nostres pretensions nacionals d'independència i sobre com il·lusòriament volem ser (acollidors, pacifistes i benpensants).

Tot podria haver estat diferent si l'octubre del 2017 el president de Catalunya d'aleshores no s'hagués posat a negociar (encara no se sap amb qui ni sobre què) i simplement s'hagués mantingut ferm en la defensa i aplicació del nou mandat democràtic, sense violència però amb força. O quan se'n va anar, la causa del Consell hagués estat la d'un autèntic govern republicà a l'exili, del nou país en lluita democràtica pels seus drets nacionals i històrics.

La responsabilitat política és difícil d'exigir, si no és per mitjà de les votacions, siguin internes (en cas d'existir) o siguin externes, en els processos electorals. No queden gaire més recursos a l'abast llevat que es recorri a campanyes B (per usar la terminologia més actual) de desacreditació, menyspreu o semi extorsió. I sense responsabilitats polítiques la fórmula democràtica es gira en contra del poble per al qual està pensada.

La independència de Catalunya és un objectiu prioritari que mai vindrà des d'Espanya, sigui per raons fiscals, bàsicament,

sigui per raons ideològiques (el dret de conquesta, fins a la seva màxima expressió de la colonització descarada) o sigui per protegir les minories espanyoles existents arreu dels Països Catalans. Però la paradoxa és que la participació política en democràcia, com eina de transformació social, àdhuc nacional, només és possible dins del marc jurídic espanyol o francès. I aquest és el que té atrapats els polítics catalans actuals que han volgut fer una proposta molt bàsica de caràcter nacional per als catalans (“el comptem-nos”, “el dret a decidir”, “cap a la independència”...).

Per tant, només pot venir des de Catalunya i la seva força interna immensa quan s'organitza al marge de les directrius dels ocupants o dels col·laboradors (traïdors). Segurament per mitjà de moviments civils que semblen inconnexos i de partits polítics que tenen claríssim el caràcter instrumental de les viciades democràcies francesa i espanyola. Res a negociar, res a pactar, molt a fer!